

ERIN HUNTER

SOTURI- KISSAT

NOVELLIT

KERTOMATTOMIA
TARINOITA

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, NOVELLAS: THE UNTOLD STORIES (HOLLYLEAF'S STORY, MISTYSTAR'S OMEN, CLOUDSTAR'S JOURNEY)

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title WARRIORS, NOVELLAS: THE UNTOLD STORIES (HOLLYLEAF'S STORY, MISTYSTAR'S OMEN, CLOUDSTAR'S JOURNEY)

Text copyright © Working Partners Limited 2012, 2013

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Wayne McLoughlin 2013

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2018

ISBN 978-951-0-49708-1

Painettu EU:ssa

sisälllys

Paatsamalehden tarina 5

Usvatähden enne 95

Pilvitähden taival 185

SOTURI- KISSAT

PAATSAMALEHDEN TARINA

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

- Päällikkö TULITÄHTI – kellanpunainen kolli, jonka turkki on liekinvärinen
- Varapäällikkö VATUKKAKYNSI – tummanruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät
- Parantaja LEHTILAMPI – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät; NÄRHISULAN mestari
- Soturit (kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja)
- ORAVALIITO – punaruskea naaras, jolla on vihreät silmät
- TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli
- HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras, jolla on vihreät silmät
- PILVIHÄNTÄ – pitkäkarvainen valkoinen kolli, jolla on siniset silmät
- SANIAISTURKKI – kullanuskea raidallinen kolli
- RATAMOHÄNTÄ – kilpikonnakuvioisen ja valkoisen kirjava naaras, jolla on meripihkanväriset silmät
- OKAKYNSI – kullanuskea raidallinen kolli
- KIRKASSYDÄN – valkoinen naaras, jolla on kellanpunaisia läiskä
- LUKKIKOIFI – pitkäjalkainen musta kolli, jolla on ruskea vatsapuoli ja meripihkanväriset silmät
- KOIVURUSKA – vaaleanruskea raidallinen kolli
- HARMAARAITA – pitkäkarvainen harmaa kolli

MARJANENÄ – kermanvärinen kolli
PÄHKINÄHÄNTÄ – pieni harmaavalkoinen naaras
HIIRIVIIKSI – harmaavalkoinen kolli
TUHKASYDÄN – harmaa raidallinen naaras
HUNAJALEHVÄ – vaaleanruskea raidallinen naaras
UNIKKOHALLA – kilpikonnakuviainen naaras
LEIJONAROIHU – kullanuskea raidallinen kolli
PAATSAMALEHTI – musta naaras, jolla on vihreät silmät

Oppilaat (yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat)
KETTUTASSU – punertava raidallinen kolli
JÄÄTASSU – valkoinen naaras

Kuningattaret (naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja)
LEHVÄPILVI – vaaleanharmaa tummajuovainen naaras, jolla on vihreät silmät
KAUNOKAINEN – kermanvaalea pitkäkarvainen kissa, joka on kotoisin hevospaikasta; **LUKKIKOIVEN** pentujen **RUUSUPENNUN** (vaaleanruskea naaras) ja **KONNAPENNUN** (mustavalkoinen kolli) emo
MILLI – juovikas harmaankirjava naaras, entinen kotikisu; **HARMAAR Aidan** pentujen **VARPUPENNUN** (tummanruskea naaras), **KIMALAIS PENNUN** (hyvin vaalean harmaa kolli, jolla on mustia raitoja) ja **KUKKAPENNUN** (kilpikonnakuviaisen ja valkoisen kirjava naaras) emo
VALKOSIPI – valkoinen naaras, jolla on vihreät silmät; **KOIVURUSKAN** pentujen **KYYHKYPENNUN** (harmaa naaras) ja **MURATTIPENNUN** (valkoisenkirjava naaras) emo

Klaanin- vanhimmat	(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään) PITKÄHÄNTÄ – vaaleankirjava kolli, jolla on sysimustat raidat; siirtynyt varhain klaanin-vanhimmaksi menetettyään näkönsä HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras
-----------------------	--

VARJOKLAANI

Päällikkö	MUSTATÄHTI – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat pikimustat käpälät
Varapäällikkö	RUOSTETURKKI – punaruskea naaras
Parantaja	PIKKUPILVI – erittäin pieni raidallinen kolli; LIEKKITASSUN (kellanpunainen kolli) mestari
Soturit	TAMMITURKKI – pieni ruskea kolli; TIKERITASSUN (tummanruskea raidallinen kolli) mestari PIHLAJAKYNSI – kellanpunainen kolli SAVUJALKA – musta kolli; PÖLLÖTASSUN (vaaleanruskea raidallinen kolli) mestari MURATTIHÄNTÄ – mustan, valkoisen ja kilpikonnakuvioisen kirjava naaras; HUOMENTASSUN (kermanvärinen naaras) mestari KONNAJALKA – tummanruskea kolli VARISHALLA – mustavalkoinen kolli; OLIIVITASSUN (kilpikonnakuvioinen naaras) mestari SYKKYRÄTURKKI – raidallinen naaras, jonka pitkät karvat sojottavat eri suuntiin ROTTA-ARPI – ruskea kolli, jolla on selässä pitkä arpi; PÄÄSTÄISTASSUN (harmaa naaras, jolla on mustat tassut) mestari

KÄÄRMEHÄNTÄ – tummanruskea kolli, jolla on raidallinen häntä; **KARSITASSUN** (tummanharmaa kolli) mestari

VALKOVESI – valkoinen pitkäkarvainen naaras, jonka toinen silmä on sokea; **PUNATASSUN** (täplikäs ruskea-kellanpunainen kolli) mestari

KELTATURKKI – kilpikonnakuvioinen naaras, jolla on vihreät silmät

Kuningattaret **LUMILINTU** – puhtaanvalkoinen naaras

Klaanin-
vanhimmat **SETRISYDÄN** – tummanharmaa kolli
UNIKONVARSI – pitkäjalkainen vaaleanruskea raidallinen naaras

TUULIKLAANI

Päällikkö **YKSITÄHTI** – ruskea raidallinen kolli

Varapäällikkö **SAARNIJALKA** – harmaa naaras

Parantaja **KAARNAKASVO** – lyhythäntäinen ruskea kolli;
HAUKKATASSUN (täplikäs harmaa kolli) mestari

Soturit **LOVIKORVA** – raidallinen kolli
VARISSULKA – tummanharmaa kolli
PÖLLÖVIIKSI – vaaleanruskea raidallinen kolli
VALKOHÄNTÄ – pieni valkoinen naaras
YÖPILVI – musta naaras
PIIKKIHERNEHÄNTÄ – hyvin vaalea harmaa-valkoinen naaras, jolla on siniset silmät
LUMIKKOTURKKI – kellanpunainen kolli, jolla on valkeat kypälät

JÄNISLOIKKA – ruskeavalkoinen kolli
LEHTIHÄNTÄ – tumma raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät; **OHDAKETASSUN** (pitkäkarvainen valkoinen kolli) mestari
KASTEPIKKU – täplikäs harmaankirjava naaras;
SARATASSUN (vaaleanruskea raidallinen naaras) mestari
PAJUKYNSI – harmaa naaras; **PÄÄSKYTASSUN** (tummanharmaa naaras) mestari
MUURAHAIKARVA – ruskea kolli, jonka toinen korva on musta
HIILLOSJALKA – harmaa kolli, jolla on kaksi tummaa käpälää; **AURINKOTASSUN** (kilpikonnakuviainen naaras, jolla on otsassa iso valkoinen laikku) mestari
KANERVAHÄNTÄ – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on siniset silmät
VIIMATURKKI – musta kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

Klaanin-
vanhimmat

AAMUKUKKA – hyvin vanha kilpikonnakuviainen naaras
SEITTIJALKA – tummanharmaa raidallinen kolli

JOKIKLAANI

Päällikkö

LEOPARDITÄHTI – epätavallisen täplikäs kullankirjava naaras

Varapäällikkö

USVAJALKA – harmaa naaras, jolla on siniset silmät

Parantaja	PERHONSIIPPI – täplikäs kullanvärinen naaras; PAJUHOHTEN (harmaa raidallinen naaras) mestari
Soturit	MUSTAKYNSI – savunmusta kolli MYYRÄHAMMAS – pieni ruskea raidallinen kolli; SÄRKITASSUN (tummanharmaa naaras) mestari RUOKOVIIKSI – musta kolli SAMMALTURKKI – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on siniset silmät; SORATASSUN (täplikäs harmaa kolli) mestari PYÖKKITURKKI – vaaleanruskea kolli VÄREHÄNTÄ – tummanharmaa raidallinen kolli; MALVATASSUN (vaaleanruskea raidallinen kolli) mestari HARMAAUSVA – vaaleanharmaa raidallinen naaras HUOMENKUKKA – vaaleanharmaa naaras KIRJONENÄ – täplikäs harmaa naaras LOIKKAHÄNTÄ – oranssivalkea kolli MINTTUTURKKI – vaaleanharmaa raidallinen kolli; NOKKOSTASSUN (tummanruskea raidallinen kolli) mestari SAUKKOSYDÄN – tummanruskea naaras; NIISKUTASSUN (harmaavalkoinen kolli) mestari MÄNTYTURKKI – hyvin lyhytkarvainen raidallinen naaras; PUNARINTATASSUN (kilpikonnakuviaisen ja valkoisen kirjava kolli) mestari SADEMYRSKY – täplikäs sinertävänharmaa kolli HÄMYTURKKI – ruskea raidallinen naaras; KUPARITASSUN (punaruskea naaras) mestari

Kuningattaret JÄÄSIPI – valkoinen naaras, jolla on siniset silmät;
 KUORIAISPENNUN, PIIKKIPENNUN, KUKKAPENNUN ja
 RUOHOPENNUN emo

Klaanin- RASKASJALKA – tanakka raidallinen kolli
vanhimmat PÄÄSKYHÄNTÄ – tumma raidallinen naaras
 KIVIVIRTA – harmaa kolli

KLAANIEN ULKOPUOLISIA KISSOJA

SOL – valkoisen ja ruskean kirjava pitkäkarvainen kolli, jolla on vaaleankeltaiset silmät

SAVU – lihaksikas valkoharmaa kolli, joka asuu hevospaikan ladossa

HAHTUVA – pieni valkoharmaa naaras, joka asuu hevospaikassa

SULO – iäkäs, pulska, raidallinen erakko, jolla on harmaa kuono

UHO – tummanruskea raidallinen kolli

HUSAARI – roteva harmaa kolli

TÄPLÄ – täplikäs ruskea naaras, jolla on neljä pentua

SAKU – mustavalkoinen kolli, jonka korva on revennyt

PALKO – luiseva ruskea kolli, jolla on harmaa kuono

SYSI – pitkäkarvainen musta kolli

HUPI – oranssivalkoinen naaras

SIRPPU – vaaleanharmaa raidallinen kolli

MUITA ELÄIMIÄ

KESKIYÖ – tähtiä katseleva mäyrä, joka asuu meren rannalla

Luku 1

UKKONEN JYRÄHTI kovempaa kuin mikään mitä Paatsamalehti oli koskaan kuullut. Hänen yläpuolellaan tuntui värähdys ja kuului kummallinen räjähdys. *Taivas putoaa niskaan!* Ja sitten se rysähti kaikkialle äkillisemmin ja lujemmin kuin hän olisi voinut kuvitellakaan, se paiskasi hänet maahan ja rusensi hänen luunsa. *En saa henkeä!* Paatsamalehti pyristeli vimmatusti ja tunsi kynsiensä repeävän, mutta taivas oli liian raskas, liian kylmä, ja hän antautui rajattoman pimeän unen vietäväksi.

Hän seisoj jyrkänteen reunalla. Hänen takanaan notko ammotti kuin ahne suu. Sihisevät, oranssit liekit täyttivät ilman savulla ja kitkerällä tuhkalla. Hänen pentuetooverinsa Leijonaroihu ja Närhisulka kyyhöttivät hänen vierellään; hän tunsi veljiensä vapinan turkkiaan vasten. Heidän edessään seisoj Saarniturkkin sen oksan päässä, jota pitkin he voisivat päästä tulen läpi turvaan. Saarniturkin vieressä oli Oravaliito, jonka silmät leiskuivat. Paatsamalehti tuijotti emoaan ja odotti että tämä työntäisi Saarniturkin pois tieltä.

”Riittää jo, Saarniturkki”, Oravaliito sihahti. ”Tämä on meidän välistämme. Nuo nuoret eivät ole tehneet sinulle mitään

pahaa. Tee minulle mitä haluat, mutta päästä heidät tuolta pois.”

Saarniturkki tuijotti Oravaliittoa hämmästyneenä. ”Sinä et nyt tajua. Tämä on ainut tapa saada sinut tuntemaan samantyyppistä tuskaa, jonka tuotit minulle. Revit minulta sydämen rinnasta, kun valitsit minun sijaani Vatukkakynnen. Mikään, mitä tekisin sinulle, ei saisi aikaan samaa. Mutta pennuille... Jos katselet miten he kuolevat, tiedät miltä minusta tuntui.”

Oravaliito katsoi häntä silmiin. ”Tapa heidät sitten. Ei se minulle tee kipeää.” Hän otti askelen pois päin ja katsahti sitten taakseen. ”Jos todella haluat aiheuttaa minulle kärsimystä, sinun on keksittävä jokin parempi tapa. Eivät he ole minun pentujani.”

Maa keinahti Paatsamalehden kypälien alla. Eikö Oravaliito ole emoni? Hän oli vailla klaania, vailla lakia. Hän voisi olla kulkukissa, hän voisi olla vaikka kotikisu. Hän ei voisi mitenkään antaa Saarniturkin kertoa Oravaliidon tunnustuksesta kaikille klaaneille. Hänet ja hänen pentuoverinsa ajettaisiin pois! Kaikki mitä he olivat tähän mennessä tehneet, koko heidän uskollisuutensa soturilaille olisi haihtunut savuna ilmaan.

Hiljaisuus oli tukahduttava, se painoi Paatsamalehden korvia raskaammin kuin kivet, jotka likistivät hänet vasten kylmää maata. Hänellä oli suu ja nenä täynnä tomua ja jalassa tuntui viiltävä kipu. *Olen hautautunut elävältä!* Paatsamalehti räpiköi ja potki kivenmurikoiden alla. Hänen päänsä työntyi pintaan niin että pikkukivet lentelivät. Tunnelin suusta ei näkynyt valonhäivääkään. Hän oli ansassa pimeässä.

”Apua! Auttakaa! Olen jäänyt kiinni!”

Hän vaikenä. Kenelle hän oikein huusi? Hänellä ei ollut nyt klanitovereita. Hän oli jättänyt sen elämän taakseen – kivien toiselle puolelle, kauas kuin kuun. Hänen veljensä sekä

Lehtilampi tiesivät, että hän oli tappanut Saarniturkin. Ja nyt Närhisulka ja Leijonaroihu varmaan luulivat, että hän oli kuollut sortumaan. *Ehkä on parempi niin. Ainakaan he eivät lähde etsimään minua.* Paatsamalehti sulki silmänsä jälleen.

Paatsamalehti seurasi Saarniturkkia Tuuliklaanin rajalle. Hän varjosti kolla kuin saaliseläintä, äänettömin askelin, kynnet piilossa etteivät ne tarttuisi vatukkoon tai raapaisisi kiviä. Kun Saarniturkki ehti kuohuvan joen törmälle, Paatsamalehti hyökkäsi hänen kimppuunsa, väänsi hänen päänsä sivulle, upotti hampaansa hänen turkkiinsa ja nahkaansa ja tolkutti itselleen: Tämä on ainut tapa! Saarniturkki lysähti vatsalleen, ja Paatsamalehti hyppäsi taaksepäin kun ruumis kieri jokeen. Paatsamalehti pesi veren käpälistään, antoi kylmän veden viilentää jalkojaan, kylkiään, aina sydämeen saakka. Tein sen klaanini tähden!

Paatsamalehti karkotti kuvat mielestään ja värähti. Hän veti syvään henkeä, vääntelehti niin että sai etukäpäälänsä vapaiksi ja työnsi rintaa puristavia kiviä kauemmas. Sitten hän karkotti niin pitkälle kuin ylsi ja alkoi kiskoa itseään irti. Kun toinen takajalka liikahti, hän päästi sihahduksen. Se teki todella kipeää, jalka saattoi olla poikki. Paatsamalehti kuvitteli hyvin varustellun parantajan pesän, jossa oli raunioyrttiä luun hoitamiseen ja unikonsiemeniä jotka auttaisivat häntä nukkumaan pahimman kivun ajan. *Kaukana kuin kuu*, hän muistutti itselleen. Hän puri hammasta ja veti loput vartalostaan kivien alta. Loukkaantunut jalka töksähti tuskallisesti lattiaan.

”Tähtiklaani sentään, miten sattuu!” Paatsamalehti murahti. Itsekseen puhumisesta tuntui olevan apua, joten hän jatkoi. ”Olen ollut täällä maan alla ennenkin. Tiedän että

täältä pääsee ulos muita teitä. Minun täytyy vain seurata tätä tunnelia, kunnes löydän valonlähteen. Kas niin, käpälää vain toisen eteen.” Huolimatta pelosta, huolimatta kipeästä jalasta muistot tulvivat väkisin mieleen...

”Minä olen emosi, Paatsamalehti”, Lehtilampi kuiskasi. Paatsamalehti pudisti päätään. Se oli mahdotonta. Miten hän voisi olla parantajan tytär, kun parantajien oli kerran kiellettyä saada pentuja? Hänen oma syntymänsä oli rikkonut klaanien lakia, ja se oli pahempaa kuin jos olisi ollut kulkukissa tai kotikisu.

Paatsamalehti työnsi kyntensä esiin saadakseen kivistä paremman otteen. Hänen tyrmistyksekseen niistä oli katkennut monta hänen pyristellessään sortuman alta, ja varpaat tuntuivat märiltä ja tahmaisilta. Hän haistoi veren ja kuvitteli mielessään, millaiset jäljet jätti laahustaessaan pitkin tunnelia. Jos Leijonaroihu ja Närhisulka kaivautuisivat sortuman läpi, he huomaisivat hänen selvinneen hengissä ja lähtisivät perään etsimään. Äkkiä hänen etutassunsa tömähivät kiveen. Hän älähti ja käännähti sivuun myötäilläkseen seinän kaarretta. Oli niin pimeää, ettei hän tiennyt edes, oliko hänellä silmät auki. *Jos vain löytäisin vähän valoa. Jos, jos, jos...*

Närhisulka oli onnistunut järkeilemään, kuka heidän isänsä oli. ”Se on Varissulka.”

Paatsamalehti tuijotti häntä epäuskoisena. ”Mutta... Varissulkahan on Tuuliklaanista! Minä olen Myrskyklaanin kissa!”

”Keltahammas ilmestyi minulle unessa”, Närhisulka jatkoi sinnikkäästi. ”Hän sanoi, että meidän on aika kuulla totuus.”

Paatsamalehdellä ei ollut jäljellä enää mitään. Puoliverinen? Hän seisoi tunnelin suulla ja tunsi kiven hajun silottavan pör-

histynyttä turkkiaan. Hän voisi kadota tuonne syvyysiin ja tulla ulos jossakin kaukana klaaneista. Hän voisi aloittaa uuden elämän kaukana kaikista näistä valheista ja rikotuista lupauksista.

Paatsamalehti kääntyi ja juoksi tunneliin. Hän kuuli Närhisulan huutavan hänelle – ja sitten tuli se ukkonen, ja taivas putosi, ja hänet nielaisi pökerryttävä mustuus.

Paatsamalehti jatkoi. *Hengitä, tarraa kiinni, vedä.* Uudelleen ja uudelleen. Hän olisi halunnut pysähtyä, nukkua, odottaa että hänen luokseen tulisi Tähtiklaanin soturi. Mutta tiesikö Tähtiklaani edes, että hän oli täällä? Hänen syntymänsä oli rikkonut soturilakia. Hän oli tappanut toisen kissan. Ja hän oli luopunut paikastaan Myrskyklaanissa. Eivät häntä varjेलisi mitkään esi-isät. Olivatko he katselleet, kun Paatsamalehti oli laverrellut kokoontumisessa kaikki klaaninsa salaisuudet?

”Seis!” Paatsamalehti hyppäsi käpälilleen. ”Minulla on asiaa, joka kaikkien klaanien on syytä kuulla.” Oli ollut niin paljon valheita, soturilakia oli rikottu niin, ettei hän voinut olla enää hiljaa.

Aukiolla oli niin hiljaista, että Paatsamalehti saattoi kuulla hiiren rapistelevan kuolleiden lehtien seassa Puhujantammen alla. ”Te luulette tuntevanne minut”, hän aloitti. ”Sekä veljeni, Leijonaroihun ja Närhisulan Myrskyklaanista. Te luulette tuntevanne meidät, mutta kaikki mitä meistä on teille kerrottu, on valhetta! Me emme ole Vatukkakynnen ja Oravaliidon pentuja.”

”Mitä?” Vatukkakynsi ponkaisi käpälilleen istumapaikaltaan muiden varapäälliköiden joukosta Puhujantammen juurakosta. ”Oravaliito, mitä roskaa tämä oikein on?”

”Valitan, Vatukkakynsi, mutta totta se on. En ole heidän emonsa, etkä sinä heidän isänsä.”

Klaanin varapäällikkö tuijotti häntä. ”Kuka sitten on?”

Oravaliito käänsi surulliset vihreät silmänsä kissaan, jota oli aina väittänyt tyttäreksen. ”Kerro heille, Paatsamalehti. Olen salannut asian vuodenaikojen ajan, enkä aio paljastaa sitä nyt-kään.”

”Senkin pelkuri!” Paatsamalehti puuskahti. Hänen katseensa kulki pitkin aukiota, ja hän näki joka ainoan kissan suunnanneen katseensa häneen. ”Minä en pelkää totuutta. Emomme on Lehtilampi, ja isämme on Varissulka – aivan oikein, Varissulka Tuuliklaanista.”

Hänen sanansa kirvoittivat järkyttyneitä ulvaisuja, mutta hän korotti äänensä niiden yli. ”He häpesivät meitä niin että antoivat meidät pois ja valehtelivat joka ikiselle teistä salatakseen sen, että olivat rikkoneet soturilakia. Se on täysin hänen syytään.” Hän kiepautti häntäänsä ja osoitti Lehtilampeen. ”Miten klaanit voivat selvitä hengissä, jos niiden ytimessä on pelkureita ja valehtelijoita?”

Hänen sanansa tuntuivat kaikuvan tunnelin seinistä. Hän toivoi että olisi voinut palata sen kokoontumisen alkuun, vetää takaisin möläyttämänsä kaamean totuuden, säästää klaanito-verinsa siltä tuskalta ja järkytykseltä, joka heidän naamoistaan oli näkynyt. *Mitä minä olen mennyt tekemään?*

Jatkuva pimeys alkoi särkeä hänen silmiään. Hän oli etsinyt valojuovaa niin kauan, että kuvitteli äkkiä näkevänsä sellaisen jossain edessäpäin. Aivan vähäinen häivähdys jotain hiukan vaaleampaa kuin musta, kuin nousevan aamun ensi aavistus puiden yllä. Hän räpytteli silmiään ja ravisti päätään saadakseen näyn katoamaan. Mutta harmaa raita näkyi aina vain. Ehkä se *olikin* valoa? Hän nilkutti nopeammin välittämättä siitä miten takakoipea poltti. Valo voimistui. Sitä tihkui sisään seinässä olevasta aukosta: toisesta, pienemmästä

tunnelinhaarasta. Paatsamalehti raahautui risteykseen. Oliko se pelkkää kuvitelmaa, vai näkikö hän edessään luolansuun reunat? Hän innostui ja yritti nousta takajaloilleen. Jalka petti alta, ja päässä säkenöi. Viimeinen asia, minkä hän näki, oli kovaa vauhtia lähestyvä kivilattia.

Kolme kertomusta klaanien kohtalonhetkistä:

Mitä tapahtui Paatsamalehdelle, kun hän pakeni
Myrskyklaanista sortuvaan tunneliin?

Miksi Usvätähti uhkasi erottaa Perhonsiiven
Jokiklaanin parantajan tehtävästä ja
miksi hän tuli toisiin aatoksiin?

Miten Pilvitähti yritti pelastaa Taivasklaanin,
kun kaksijalat alkoivat rakentaa pesiään
klaanin reviirille?

Kertomattomia tarinoita on ensimmäinen
Soturikissat-novellikokoelma. Kirja sisältää
novellit *Paatsamalehden tarina*, *Usvätähden enne*
ja *Pilvitähden taival*.

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49708-1

Kannen kuva: Wayne McLoughlin